

endelig vil beholde Grundlaget, hvis man ikke vil gaa saa vidt, som jeg ønsker, og indrette en almindelig Ulykkesforsikring, hvor Staten sikrer de paagældende det fornødne, de skulle bruge, bør man i det mindste i det Tilfælde, at en Arbejdsgiver ikke er i Stand til at opfylde sin Forpligtelse efter denne Lov, lade Staten træde til og sikre vedkommende, hvad der ifølge Loven tilkommer ham fra Arbejdsgiverens Side.

Med disse Bemærkninger skal jeg tilade mig at anbefale Lovforslaget til videre Fremme i Udvalget, og jeg vilde meget ønske og haabe, at de Ønsker om at komme videre i denne Sag, der, saa vidt jeg kan skønne, ere til Stede hos dem, der have haft med Sagen at gøre, baade i det andet Ting og dette høje Ting, maa blive til Virkelighed, jeg kan ikke se rettere, end at der er en Chance for, at vi nu kunne faa en Ulykkesforsikringslov, der vil komme til at spænde over et betydeligt videre Felt, end det foreliggende Lovforslag spænder over.

Goos: Maa jeg med Hensyn til de Bemærkninger, der faldt fra det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (Knudsen) sige, at jeg tror rigtignok ikke, at der er Udsigt til at faa en Ulykkesforsikring paa et stort vidt Grundlag end det, her foreligger, og at man ved at stille sig det som Opgave, kun vil bevirke, at man hverken faar det ene eller det andet. Det gælder iganske i Almindelighed. Det ærede Medlem omtalte et Lovforslag paa et efter de givne Forhold meget stort og vidt Grundlag. Jeg minder her om den tidligere Indenrigsministers Udtalelse i Fjor, da han sagde, at det vilde han for sit Vedkommende i alt Fald ikke være med til. Det gælder fremdeles om, hvad det ærede Medlem udtalte om forskellige Punkter, hvor han mente, at Lovforslaget i hvert Tilfælde er for snævert. Jeg tror, at disse Begrænsninger ere satte efter moden Overvejelse. For en stor Del bero de paa et Skøn, men dette Skøn er fastsat efter Hensyn til den Grundtanke, hvorpaa Lovforslaget hviler. De Udvidelser i forskellig Retning, som det ærede Medlem antydede, ere efter min Mening en Forladen af den Grundtanke, hvorpaa Lovforslaget hviler, og dermed anser jeg det ogsaa for umuligt under de givne Forhold at naa dertil, selv ganske bortset fra Tvivlen om Rigtigheden af Opfattelsen. Jeg skal dog bemærke, at Udvalget ikke i sin Betænkning har givet nogen Anledning til at antage, at det i sin Helhed skulde være stemt for saadanne Udvidelser. Det har i

sin Betænkning kun refereret de tidligere Forhold, som de have været til Stede, og udtalt, at de Afgørelser og Begrænsninger, det ny Forslag indeholdt i Forhold til de tidligere, ikke vare af den Art, at man vilde bortvise en Forhandling derom.

Maa jeg med Hensyn til forskellige Bemærkninger, der faldt fra det ærede 3dje Medlem for 1ste Kreds (Fussing), som ikke var principiel Modstander af Loven, bemærke, at forskellige af disse Henstillinger med Hensyn til Detailpunkter kan der jo være Spørgsmaal om at tage under Overvejelse, naar det ærede Medlems Forslag i saa Henseende foreligger. Vi have i Udvalget — for nu at vende tilbage til dette — gjort vort bedste for at formulere vor § 4 saa godt som muligt, og naar Kritikken ikke er bleven mere skarp fra det ærede Medlems Side, end den var, tror jeg, man maa sige, at vi i det hele have været ret heldige. Vi have gjort dette Arbejde uden i denne Henseende at finde Modstand hos Mindretallet i Udvalget, der, som man vil se af den tidligere afgivne Betænkning, kun har stillet Underændringsforslag om tre Punkter, subsidiært erklæret sig enigt med Forslaget i øvrigt. Det har altsaa blot stillet Underændringsforslag paa tre Punkter, og af disse vedrører kun det ene § 4, nemlig det Spørgsmaal om Huse med mere end een Etage og Tagkvist. Om det Punkt skal jeg bemærke, at vi ogsaa have været inde paa den Tanke at sætte „Stil-lads“ i Stedet for, fordi vi deri vilde finde et Udtryk for, om Gerningen var farlig, altsaa det Udtryk, som jeg nu hører, den engelske Lov har valgt. Men vi have ment, at ogsaa det Udtryk frembød Vanskeligheder ved Anvendelsen, og at man fik en fastere Grænse ved dette Udtryk her, som i Reglen slaar til: „Huse med mere end een Etage og Tagkvist.“ Det bliver et rent Skøn, hvad man der vil finde bedst.

Det ærede Medlem udtalte ogsaa, at der var Tvivl om, hvorvidt vedkommende skulde underkastes Lægebehandling. Jeg tror, at § 13 helt igennem taler under den Forudsætning, at Lægebehandling finder Sted, uden det vil Arbejdsraadet sikkert ikke finde Betingelserne opfyldte. Det er imidlertid et Detailpunkt. — Et Spørgsmaal, hvor jeg mere beklager det ærede Medlems Angreb, er Spørgsmaalet om Understøttelsens Kvantitet, saaledes som den er bestemt i § 5. Hvad særlig de 13 Uger angaar, som vedkommende maa vente, inden han kan faa Understøttelse, ere de ikke tagne med paa maa og faa, men givne ved Sygekasseloven, givne ved den Om-